

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **D. CH.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupeného Mgr. Josefem Blažkem, advokátem se sídlem Bruntál, Žižkovo nám. 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015 č.j. OAM-300/ZA-ZA02-KA08-2015, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 14.7.2015 č. j. OAM-300/ZA-ZA02-KA08-2015 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z povolání do ukrajinské armády a jeho přání nadále pobývat v České republice se svým bratrem.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, ve které uvedl, že do České republiky přijel za bratrem O. Ch., který zde žije legálně společně

s manželkou. Žalobce uvedl, že má středoškolské vzdělání v oboru elektromontér, vlastní řidičský průkaz na skupiny B, C a je schopen se v České republice pracovně uplatnit. Na Ukrajině může téměř s jistotou očekávat povolání do armády, a proto mu stejně jako jiným příslušníkům této armády hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti „k určité sociální skupině (ukrajinské armádě)“ nikoliv ze strany ukrajinského státu, ale ze strany vojáků samozvané Doněcké národní republiky a ze strany ruských ozbrojených sil. Ukrajinský stát přitom svým občanům proti povstalcům ani ruským ozbrojencům nedokáže zajistit ochranu. Žalobce poukázal na to, že jeho příbuzní byli již do armády povoláni a nasazeni ve válečném konfliktu a hrozí jim také bezprostředně smrt za příslušnost k ukrajinské armádě. Žalobce se nevyhýbá nástupu do armády, ale spíše válečnému konfliktu. Nechce být sám ohrožen a pronásledován nelegálními ozbrojenci a nechce sám ani způsobit smrt jiným vojákům.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10.8.2015 popíral oprávněnost všech námitek, se kterými nesouhlasil. Žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí, včetně použitých informací o zemi původu žalobce, z nichž je zřejmé, že v průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. K žalobní námitce žalobce ohledně jeho možného odvedení do armády uvedl, že povolání k výkonu vojenské služby není samo o sobě pronásledováním z azylově relevantních důvodů, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Pokud jde o snahy žalobce legalizovat svůj pobyt v České republice, odkázal žalovaný na zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, jehož institutů mohl žalobce využít a které nelze nahrazovat udělením azylu.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.7.2015 č. j. OAM-300/ZA-ZA02-KA08-2015, připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 27.3.2015 odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že tady chce zůstat s bratrem a nechce se vrátit domů, protože by musel jít z důvodu války na vojnu. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že prosí o azyl v souvislosti s tím, že přijel za bratrem, se kterým zde může zůstat, protože v současné době na Ukrajině probíhá válka. Jakmile se vrátí domů, povolají jej na vojnu. Chce žít v míru a klidu a založit si rodinu, což na Ukrajině v současné době se jeví jako nemožné. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 3.4.2015 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce potvrdil opětovně, že v ČR má bratra a podle možností tady chce zůstat, neboť na Ukrajině je válka. Na Ukrajině byl přihlášen k trvalému pobytu ve městě V., Č. o., ul. Č. 7, kde sdílel společnou domácnost s matkou a babičkou. Z Ukrajiny se rozhodl odjet kvůli válce, on sám ve vlasti k výkonu vojenské služby povolán nebyl. Dodal, že v zemi původu neměl

žádné problémy se státními orgány. Součástí správního spisu jsou také zprávy o zemi původu žalobce, a to informace MZV č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Výroční zpráva Human Rights Watch ze dne 29.1.2015, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 15.1.2015, zpráva Freedom House ze dne 28.1.2015 – Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina a informace z Infobanky ČTK - Země světa Ukrajina.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod anebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta, mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 10.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud vázán ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí toliko v mezích žalobních bodů obsažených v žalobě žalobce. Prvním žalobním bodem bylo to, že žalobce přijel do České republiky za svým bratrem, který zde žije legálně „na základě sloučení rodiny společně s manželkou“, pracuje zde a nedopustil se žádného protiprávního jednání. Žalobce poukázal na to, že je elektromontérem, vlastníkem řidičského průkazu skupiny B a C, takže by v České republice měl pracovní uplatnění. Z takto formulované části žaloby krajský soud

dovodil, že žalobce žádostí o udělení mezinárodní ochrany sledoval základní cíl, kterým je legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky. K uvedenému je nutno poznamenat, že otázku legalizace pobytu cizinců skutečně řeší zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jehož právní institut nelze nahrazovat institutem mezinárodní ochrany, resp. instituty doplňkové mezinárodní ochrany. Je proto žaloba v této části zcela nedůvodná. Dalším žalobním bodem v žalobě uplatněným byla obava žalobce, že na Ukrajině lze s jistotou očekávat jeho povolání do armády. Tuto skutečnost žalobce v žalobě formuloval tak, že „při povolání do armády mu stejně jako jiným příslušníkům této armády hrozí pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině (ukrajinské armádě)“. S přihlédnutím k výše citovanému ust. § 12, písm. b) zákona o azylu, které příslušnost k určité sociální skupině považuje za důvod pro udělení azylu, je nutno především uvést, že pod pojmem sociální skupina není možno považovat příslušnost k armádě určitého státu, jak se mylně domnívá žalobce. Sociální skupina v pojetí zákona o azylu představuje skupinu osob stejného či obdobného společenského postavení, majetkového postavení či názorových odlišností, která není loajální s vládnoucí exekutivou, či jinými státními orgány. Z těchto důvodů může pramenit obava či strach příslušníků této sociální skupiny z pronásledování, které může být důvodem pro udělení azylu. Žalobce však v žalobě vyslovil obavy z válečného konfliktu pro případ, že by byl ve vlasti povolán k výkonu vojenské služby. K této žalobní námitce krajský soud ve stručnosti odkazuje na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalovaného zabývající se politickou situací na Ukrajině, ze které dovozuje, že v této zemi byť je současná bezpečnostní situace ve východní části nestabilní a zhoršená, není možno tvrdit, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt, který by v případě návratu žalobce mohl ohrožovat. V neposlední řadě nelze pominout také místo trvalého pobytu žalobce na Ukrajině, které rozhodně není místem, kde dochází ke střetům mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a protivládními ozbrojenci (žalobce sám uvedl, že pochází z města V., Č. o., ul. Č. 7, tedy z území střední Ukrajiny). K samotné obavě žalobce z povolání k výkonu vojenské služby nemůže krajský soud dodat rovněž nic jiného, než uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, Ženevskou konvenci z roku 1951 i stanovisko Úřadu Vysokého komisaře spojených národů pro uprchlíky (UNHCR). Z těchto zdrojů totiž vyplývá, že povolání k výkonu vojenské služby nemůže být považováno jako relevantní důvod pro udělení azylu, a to i přes riziko účasti v bojových akcích v případě válečného konfliktu. Krajský soud proto učinil závěr, že i v této části je žaloba žalobce nedůvodná.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěšný nebyl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě 26. ledna 2016

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**